

gjøre en Antydning i den Retning. Den ærede Minister veed jo, at vi have fremstillet et Forslag om en Militz, ikke i anden Forstand, end den nuværende danske Hær kan kalbes en Militz, et Forslag om nogle Landeværnsbatailloner. Vi have 20 Liniebatailloner nu, og vi have tænkt paa, om vi kunde blive enige om at forandre de ældre ti Reservebatailloner og de ti Fortærkningsbatailloner til Landeværnsbatailloner. Det er ikke en Militz i den Forstand, at Mandtallet skal tages ud af Rekruttskolen med nogle Ugers Ovelse og saa skal kaldes færdige Fjolk; men disse Landeværnsbatailloner skulle bestaa af de Mænd, der have været Rekruter, gennemgaaet deres Rekruttskole og to samlede Ovelser og derefter være gaaede over i det Landeværn, hvor de efter vor Mening kunde faae nogle Dages eller en vis Tids Ovelse høert andet Aar eller aarlig i nogle Aar. Det er altsaa øvet Mandskab omtrent efter det nu sædvanlige Reglement eller i alt Fald efter et Reglement, der har været omtrent billiget af en tidligere Krigsminister. Dersom vi nu gik ind paa dette Forslag, er jeg tilbøjelig til at tro, at vi fra alle Sider maatte sige os selv, at vi i Overgangstiden for at komme ind paa denne fornuftige Ordning af denne Vaabenart kunde i Begyndelsen trænge til flere Kræfter, end vi senere vilde behøve ved disse Landeværnsbatailloner, til Indøvelse og Indordning af det Hele. Naar vi da samtibig med, at vi blive enige om en saadan Formation, kunde sige, at ud over hvad vi behøve af Befalingsmandskab efter den nye Ordning, ønske vi i Overgangstiden at holde ekstraordinært et større Befalingsmandskab til rigtig Indøvelse af det noget nyere System — et nyt System er det ingenlunde, thi det er i Flugt med den samme Tanke, efter hvilken vi handlede i 1867 — og kunde vi da sikke os disse dygtige Kræfter, som den ærede Ministers Forslag gaar ud paa at redde til Hærens Brug, sikke os dem ved et Honorar i nogle Aar, — og andre Udgifter blev der vel ikke for Staten end Forskjellen mellem der s Lønninger og deres Pension — saa var der en Udvei, hvor vi mulig kunde komme til Forstaelse med hinanden med Hensyn til dette ikke uvigtige personlige Spørgsmaal og efter min Mening meget vigtige Hærspørgsmaal. Siger man nu, at det gjaaldt kun Fjolfolket, saa tror jeg ikke, at det er rigtigt. Jeg tror, at det Samme kunde finde Anvendelse paa Artilleriet, thi jeg ser ingen som helst Grund til, at vi ikke skulde have Batterier i et Landeværn saa vel som Fjolfolk, og til at det ikke kunde være nyttigt — vi have jo Materiellet liggende, og det har jo ogsaa et fortrinligt Studsmaal for sig — om vi paa enkelte Steder af vore Kyster fik nogle Batterier i vort Landeværn. I saa Fald vilde den samme Betragtning, som jeg har gjort gjældende over for Fjolfolket, ogsaa finde Anvendelse paa Artilleriet. Men kom vi saaledes ind paa denne

Sag og kunde blive enige om det Større, saafandt vi mulig ogsaa en Udvei i det Mindre uden at gaa den af den ærede Minister anvisste Vej, der, som sagt, gjør os noget mere betænkelige, end maaske Sagens eget Indhold giver Grund til, fordi vi staa over for nye Ministre — den ærede Krigsminister er i alt Fald ny for os i den Forstand, hvori jeg tager det, og har endnu ikke givet os Andet paa Forsvarsvæsenets Omraade end Forlangendet om den store ekstraordinære Bevilling og saa det lille Stykke Revisionslovarbejde, som her foreligger. Jeg har villet tillade mig at gjøre disse Bemærkninger, idet jeg iøvrigt i Meget maa henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Præsids Amt 6te Valgkreds (Bojfen) har sagt. Naarlig interesserede det mig at høre den Forhandling, der blev ført mellem den ærede Minister og det ærede Medlem angaaende Schweiz. Det mindede mig om en Episode, som fandt Sted for nogle Aar tilbage, da en Krigsminister stod op og paaberaabte sig en militær Autoritet i Schweiz, som netop skulde have erklæret, at nu skulde man til at gaa bort fra Militzsystemet i Schweiz. Saa var der et Medlem her i Thinget, nuværende Stationsforvalter i Veile, Reinholdt Senfen, som spurgte, om ikke den Mand, hvortil Ministeren sigtede, var, ja, jeg husker ikke Navnet. Derefter mødte det nævnte Medlem næste Dag med denne Mand's nye Brochure om det schweiziske Militzsystem, i hvilken en Mening fandtes, som var ganske modsat den, i Retning af hvilken han var paaberaabt. Under en hurtig Debat i Salen kunne vi ikke have Materialet liggende for os, og naar man da ikke tilfældig har læst Dette eller Hint, kan mange Gange en henkastet Bemærkning til Et eller Andet klinge godt, som dog, naar den nærmere ses efter, ikke betyder Noget. Hvad nu Schweiz's Udgifter angaar, er, saa vidt jeg har hørt, Sandsynligheden for, at det ærede Medlem for Præsids Amt 6te Valgkreds (Bojfen) absolut havde Retten paa sin Side; thi Kantonerne kunne nok sammenlignes, som den ærede Minister sagde, med vore Amtsrådskommuner, men Spørgsmaalet er ikke om den proportionelle Størrelse, men om Arten af Udgiften. Have Kantonerne samme Art af Udgift til deres Forsvarsvæsen, som vi have for Staten, saa maa man samle disse Udgifter til Forsvarsvæsenet sammen med de fælles Udgifter dertil, og saa spørge: Hvad giver Schweiz til sit Forsvarsvæsen, og hvilken Del er det af Statens Udgifter? Naar vi samle Udgifterne saaledes efter deres Art og Bestaafenhed, saa kunne vi komme til et rigtig Resultat. Det er imidlertid utvilsomt en meget vanskelig statistisk Opgave, som ikke kan løses i en Debat her i Salen, og som det derfor er temmelig ønskeligt at komme nærmere ind paa. Derimod kan jeg, da vi nu tale om Udgifter for Statskassen, ikke ganske gaa ind paa den høitærede Ministers Betragtning, da han vilde væрге Statskassen mod de Betragtninger, som